

pravnou. Zřízení a odevzdání nákladního listu tvoří tedy podstatnou náležitost smlouvy nákladní, podmiňující její platnost. Nákladní list není tedy pouhou listinou důkazní, nýbrž, jak již uvedeno, podstatnou součástí nákladní smlouvy. Jeho obsahem řídí se práva a povinnosti obou smluvních stran, odesílatele a železnice. Náleží proto odesílateli, by nákladní listy správně, přesně a úplně vyhotovil, pokud se týče příslušný tiskopis správně, přesně a úplně vyplnil a náleží mu zejména dle předpisu nákladního tarifu, by k označení dopravovaného zboží použil v nákladním listu takových názvů, které se vyskytují v železničním dopravním řádě a v tarifech nákladních. Dle §u 57 žel. dopr. ř. nese odesílatel všechny důsledky, jež vzejdou z nesprávných, nepřesných a nedostatečných záznamů v nákladním listu. Odesílatel v tomto případě označil zboží, k dopravě určené, v nákladním listu jako dlouhé dříví bez jakéhokoli dodatku. Z toho vzešel železnici nárok na dopravné, jež dle nákladního tarifu vypadá na dlouhé dříví. Je to právě důsledkem okolnosti, že odesílatel opomenul v nákladním listu připsati dodatek, podmiňující použití výjimečně nižší sazby dopravní. Na váhu nepadá, že dodací stanice původně zaúčtovala žalované straně dovozné nižší, předepsané pro dopravu dlouhého dříví, pro pilu určeného vlastností výše uvedených, neboť použití výjimečně nižší tarifové položky stalo se dle výpovědi svědka Františka L-a omylem a zakládá postup takový nárok na doplatek dovozného dle §u 70 žel. dopr. ř. Placení tohoto doplatku náleží straně žalované jako příjemci zboží, kteréž bylo zaúčtováno i původní dovozné (§ 70 (2) žel. dopr. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dlužno přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že nákladní list není pouhou listinou důkazní, nýbrž podstatnou náležitostí nákladní smlouvy, ježto k hotovosti smlouvy patří mimo jiné též přijetí nákladního listu výpravnou dráhy. Dovozné musí se platiti nikoli podle skutečné povahy zboží, nýbrž podle označení v nákladním listě, ježto předpis §u 57 žel. dopr. ř. stanoví, že odesílatel nese všechny důsledky nepřesných údajů, do nákladního listu zapsaných, a z tarifních všeobecných ustanovení o výpočtu dovozného, jimž se odesílatel podrobil, vysvítá, že označení zboží odesílatelem musí se řídití označením zboží v tarifech. Dráha jest dle §u 58 žel. dopr. ř. sice oprávněna, správnost odesílatelových údajů v nákladním listě přezkoumati, není však k tomu povinna a při hromadném zasílání zboží není jí ani možno, by to v každém případě učinila. Dle §u 70 žel. dopr. ř. přísluší dráze nárok na doplacení toho, oč při počítání dovozného bylo méně vybráno, a to v tomto případě na žalovaném jako příjemci zboží (§ 76 čís. 4 žel. dopr. ř.).

Čís. 3739.

O převzetí závodu ve smyslu §u 1409 obč. zák. jde pouze tehdy, byl-li úmluvou mezi odstupitelem a nastupitelem převzat závod jako

věc hromadná a soubor majetkový. Nestačí zevní okolnosti, které pouze mohou, ale nemusí nasvědčovatí převzetí.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1924, Rv I 213/24.)

Žalující firma domáhala se na žalované Marii D-ové zaplacení kupní ceny za zboží, jež dodala manželé žalované, opírajíc se o to, že žalovaná, převzavši (§ 1409 obč. zák.) závod Josefa D-a, ručí za jeho dluhy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvody:

Nesprávné právní posouzení shledává dovolatelka v tom, že odvolací soud ve shodě s prvním soudem trvá na tom, že pokračování v obchodě téhož druhu, v témž objemu, v téže místnosti, pod touže firmou manžela žalované Marie D-ové, nestačí k úsudku, že nastalo převzetí závodu. V tom směru však ocitá se dovolatelka v rozporu se zjištěním nižších soudů. První soud zjistil a zjištění to bylo převzato soudem odvolacím, že žalovaná Marie D-ová nevedla nadále obchodu svého manžela od července 1921, nýbrž, když byl krám asi 8 dní zavřen, v tomto krámě nový obchod s uzeninami začala, že nepřevzala žádných zásob zboží a také ani obchodního zařízení. Je tedy předpoklad dovolatelky, že žalovaná Marie D-ová vedla dále obchod manželův, v rozporu se zjištěním odvolacího soudu, a vychází-li dovolatelka z jiných skutkových předpokladů neprovádí dovolací důvod nesprávného právního posouzení po zákonu. O sobě neznamená ještě převzetí závodu, provozuje-li se obchod v téže místnosti, je-li téhož způsobu a zůstane-li tabulka firmy nějaký čas nezměněna. To jsou jen zevní momenty, které převzetí svědčiti mohou, ale nemusí. Pro převzetí závodu jest rozhodno, že byl převzat domluvou mezi odstupitelem a nastupitelem závod jako věc hromadná a souhrn majetkový. Účelem zákona jest, aby nastupitel, který nabytí převzetím majetku, který věřitelům odstupitelovým skytal zdroj ke krytí jejich pohledávek, ručil také za dluhy závodu. Tam, kde nastupitel majetku nepřevzal a úmluvy o tom nebylo, nelze o převzetí závodu mluvit (§ 1409 obč. zák. ve znění III. nov. a motivy k osnově vládní a zpráva just. komise panské sněm.). Úmluvy o převzetí, nanejvýš o převzetí aktiv dovolatelka neprokázala, a nižší soudy právem proto neshledaly, že se převzetí závodu stalo. Proto je ručení žalované Marie D-ové za dluhy jejího manžela z důvodu převzetí neopodstatněno.

Čís. 3740.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888).

Třetí osoba, k jejíž výživě ze zákona povinný zahynul úrazem podnikovým, může se domáhati na podnikateli náhrady škody jen za podmínek §u 46 zákona.